

Logopedia, tom 31, pod red. Stanisława Grabiasa, Lublin 2002, ss. 262. Tom poświęcony jest wymowie. I chociaż zaburzenia wymowy doczekały się w historii badań logopedycznych najbardziej wnikliwych opracowań, to rodzą się coraz to nowe problemy opisu i terapii zniekształceń artykulacyjnych. Ich przyczyn należy upatrywać w nowych osiągnięciach fonologii i fonetyki. Konsekwencje rozwoju teorii fonologicznych oraz ograniczenia tych teorii w możliwościach wyznaczenia inwentarza fonemów języka polskiego prezentuje wprowadzający artykuł Jolanty Szydry-Kozłowskiej. Większą część tomu zajmują rozprawy będące owocem gruntownych i wieloletnich badań nad zaburzeniami wymowy (dyslalią i dysglosją). Rozpoznawanie rozwojowych i wadliwych realizacji, doskonalenie artykulacji u dzieci przedszkolnych, korygowanie wad wymowy, ocena wymowy u osób z nieprawidłowościami w motoryce języka, wadami zgryzu i rozszczepami podniebienia to tematy poddane w prezentowanym tomie bardzo gruntownej analizie przez wybitnych specjalistów, autorów prac monografiicznych z tego zakresu (E. Krajnę, A. Sołtys-Chmielowicz, B. Ostapiuk, L. Konopską, D. Plutę-Wojciechowską). We wszystkich tych artykułach odnaleźć można propozycje porządkowania pojęć i próbę zastosowania głębokiej wiedzy w programach postępowania logopedycznego. Dodatkowo, zawartość merytoryczną „Logopedii” 31 wzbogacają artykuły z zakresu metodyki pracy nad wymową (E. Sachajskiej) oraz roli kontroli słuchowej w przebiegu procesu artykulacji (Z. M. Kurkowskiego).